

Sedmé komnaty

Obsahují čtyři kapitoly

Kapitola první

Pojednává o velkých milostech, které Bůh uděluje duším, které vstoupily do sedmých komnat. Říká, že podle ní existují rozdíly mezi duší a duchem, i když jsou jedno. Stojí za povšimnutí.

1 Bude se vám zdát, sestry, že po tom všem, co už bylo o této duchovní cestě řečeno, není možné dodávat něco dalšího. Myslet si něco takového by ale bylo vsutku nerozumné, vždyť Boží velikost je bez konce, a stejně tak i jeho dílo. Komu se podaří dostatečně vypsat projevy jeho milosrdenství a jeho velikost? Nikdo to nesvede, proto se nepodivujte nad tím, co bylo a bude řečeno, vždyť půjde jen o zlomek toho, co je možné o Bohu vyprávět. Už jen to, že sdělil tyto věci lidem, kteří nás o nich zpravují, je projevem jeho velkého milosrdenství. Čím lépe budeme poznávat, že se Bůh sděluje svým tvorům, tím více pak budeme chválit jeho velikost a snažit se vážit si trochu duší, v nichž má Bůh takové zalíbení. Všichni přece máme duši, ale protože si jí nevážíme natolik, jak by se na tvory stvořené k Božímu obrazu slušelo, nechápeme, jak velká tajemství v sobě duše skrývá.

At' se Jeho Veličenstvu zlíbí, aby tu vedlo mé pero a pomohlo mi dát vám pochopit něco z toho velkého množství věcí, které je třeba říci a jež Bůh dává pochopit těm, které uvádí do těchto příbytků. Velice jsem o to Jeho Veličenstvo prosila, neboť on ví, že mým úmyslem je ukázat na jeho milosrdenství a napomoci, aby jeho jméno bylo více chváleno a oslavováno.

2 Chovám naději, sestry, že ne kvůli mně, ale kvůli vám mi dá tuto milost, abyste pochopily, jak je důležité nepřijít vlastní vinou o slavení duchovního sňatku mezi Ženichem a vaší duší, neboť nám přináší tolik dobra, jak uvidíte. Ach, veliký Bože! Ubohé stvoření jako jsem já se musí chvět, když pojednává o takových věcech, které si vůbec nezasluhuje poznávat. A opravdu jsem se ocitla ve velkém zmatku a s myšlenkou, že by bylo lepší vylíčit tyto příbytky několika málo slovy, neboť se mi zdá, že se lidé musí domnívat, že to všechno vím z vlastní zkušenosti, což mě uvádí do velkých rozpaků, neboť se velice dobře znám a to pomyšlení je strašné. Na druhé straně se mi zdálo, že jde pouze o pokušení a slabost, řídit se takovými soudy. At' je Bůh jen trochu více chválen a chápán, a pak at' se na mě oboří třeba celý svět, tím spíše, že až tento spis spatří světlo světa, já už možná budu mrtvá. At' je požehnán Ten, který žije a bude žít navěky, amen.

3 Když se tedy našemu Pánu zalíbilo slitovat se nad utrpením, jež snášela a snáší ve své touze duše, kterou duchovně již pojal za svou nevěstu, dříve než dojde k dovršení duchovního sňatku, uvede ji do své komnaty, čili do této sedmé, protože tak jako má Jeho Veličenstvo svůj příbytek v nebi, musí ho mít i v duši: mít tedy místo k přebývání určené jen Jemu a toto místo bychom mohli nazvat druhým nebem. A je velmi důležité, sestry, abychom duši nepovažovaly za cosi temného – protože ji nevidíme, obvykle se nám zdá, že nevidíme jiné vnitřní světlo než to, které vnímáme zvnějšku a že uvnitř naší duše se nachází určitá temnota.

Domnívám se, že i v duši, která se nenachází v milosti, a to nikoliv proto, že by jí scházel ten, jenž je Sluncem spravedlnosti, že i v té On přebývá a dává jí existovat. Avšak protože takové duše nejsou schopné přijímat světlo (jak jsem tuším už říkala v prvních příbytcích,¹ že tam pochopila jistá osoba), jsou jako nešťastnice uvězněné v jakémsi temném vězení, s nohama i rukama spoutanýma, takže nijak nemohou přispět ke zlepšení svého stavu, leží tam slepé a hluché. Je tedy namístě, abychom je litovaly a uvědomily si, že byly doby, kdy i my jsme takto žily a že i jim Pán může prokázat milost právě tak jako nám.

4 Zvláště pečujme, sestry o ty, kteří se nacházejí ve smrtelném hříchu, snažně za ně prosme a nezapomínejme, že tím prokazujeme převelikou službu, mnohem větší, než kdybychom se ocitly před křesťanem, který má ruce vzadu spoutány silným řetězem a je přivázan ke kůlu a umírá

¹ 1H 2,1-3, ale viz též Rel 29,1 (pohled na Boží přítomnost v duši); Rel 24 (duše, která zhřešila); Rel 45 (nezměrnost), viz též KŽ 40.

hladem nikoli pro nedostatek jídla, jež má totiž blízko sebe, ale proto, že nemá jak přiblížit ho k ústům. A i když v nás budí velkou nechuť a vidíme, že už stojí na prahu smrti a to ne prostě smrti, ale smrti věčné, nebylo by velmi kruté jen tak na něj hledět a nepodat mu jídlo, aby se nasýtil? A což teprve, kdyby díky vašim modlitbám byl zbaven pout? Zkuste si to představit. Pro lásku Boží vás prosím, abyste ve vašich modlitbách vždy pamatovaly na takové duše.

5 Zde však nemluvíme o takových duších, nýbrž o těch, které se už, díky Božímu milosrdenství, kály ze svým hříchů a nachází se v milosti, a mluvíme nikoliv o čemsi omezeném a vzdáleném, ale o onom rozsáhlém vnitřním světě s mnoha krásnými příbytky, jak jste viděly, a je to tak vpořádku, neboť uvnitř duše se nachází příbytek pro samotného Boha.

Když se tedy Jeho Veličenstvu zalíbilo udělit duši zmíněnou milost božského sňatku,² nejprve ji uvede do svého příbytku. Jeho Veličenstvo si však přeje, aby to nebylo jako tehdy, když ji se sebou spojoval skrze uchvácení a skrze modlitbu spojení,³ kde však duše nevnímala ono naléhavé volání, aby sestoupila až do svého středu jako v těchto příbytcích, ale pouze aby postupovala dále. Ale na tom málo záleží, ať tak či onak, Pán ji se sebou spojil - avšak učinil ji slepou a hluchou, jako se to přihodilo svatému Pavlovi při jeho obrácení a bránil jí vnímat jak či jakým způsobem se odehrává milost, z níž se radovala, neboť potěšení tu duše měla z toho, že vnímala, že byla nablízku Bohu. Ale když ji dříve takto se sebou sjednocoval, nic nechápala, protože všechny schopnosti tu byly ochromeny.

6 Tady je to jinak: Bůh si přeje konečně jí sejmut klapky z očí, aby viděla a chápala něco z milostí, které jí dává, i když zvláštním způsobem. Dostává se jí intelektuálního vidění, v němž jistým způsobem nahlíží skutečnost Nejsvětější Trojice, všechny tři osoby, a to s velkým zapálením, jež nejprve zasáhne jejího ducha na způsob čehosi jako přejasně zářivý oblak a vnímá každou ze tří osob v její rozlišnosti a skrze podivuhodné poznání, jež se tu duši dává, s naprostou jistotou nyní ví, že jsou všechny tři Osoby jediné podstaty a moci a vědění a jediným Bohem – to, v co obvykle věříme, duše tady poznává, řeklo by se, „pohledem“, i když nejde o pohled našeho tělesného zraku ani pohled očima duše, protože nejde o výplod naší imaginace. Všechny tři osoby se jí sdílejí, mluví k ní a dávají jí pochopit ona slova, jež evangelium vkládá do úst Pánu: že On i Otec i Duch svatý přijdou a budou přebývat v duši, která ho miluje a zachovává jeho přikázání.⁴

7 Ach, Bože, jak jiné je slyšet ona slova a věřit jim a jak jiné je poznávat jak jsou pravdivá, způsobem, který jsem tu líčila! Úlek duše den ze dne roste, protože se jí zdá, že Trojice ji už vůbec neopouští a že ji duše běžně nazírá způsobem, o němž byla řeč, tedy jako přebývající v hlubinách jejího nitra, a že v největší své hlubině,⁵ již pro nedostatek vzdělání neumí popsat, vnímá duše tuto božskou společnost.

8 Podle toho, co jsem vám tu řekla, se může zdát, že duše je zde zcela opojena a mimo sebe, že se nemůže věnovat ničemu dalšímu. Jenže opak je pravdou: mnohem více než dříve se nyní může věnovat službě Bohu. Když pak jsou běžné záležitosti vyřízeny, spočine opět v oné lahodné společnosti Trojice. A jestliže se tu duše nevzdálí Bohu, on sám jí, podle mě, nikdy nezamítne obdarovat ji svou zcela zjevnou přítomností a ona chová velkou důvěru, že Bůh ji neopustí, že jí neudělil tuto milost proto, aby o ni opět přišla. A skutečně si to myslí, i když neztrácí ze zřetele péči o to, aby ho ničím nezarmoutila.

9 Abychom si rozuměly, tento vjem Boží přítomnosti není stále stejně silný, tak jasný jako poprvé nebo tehdy, když jí Bůh chce udělit takový dar, neboť kdyby tomu tak bylo, nebyla by schopna zabývat se ničím jiným a vůbec žít mezi lidmi. Avšak i když není vždy stejně jasný, duše ustavičně vnímá, že se nachází ve společnosti Trojice. Je to jako kdyby se nějaký člověk nacházel v prosvětlené místnosti spolu s dalšími lidmi a pak by kdosi zavřel okenice a obklopila je všechny tma: protože přišli o světlo, díky kterému se navzájem viděli a bez něj se nemohou spatřit, nepřestane ještě dotyčná osoba vědět, že jsou tam s ní i druzí. Je otázkou, zda až se světlo vrátí a

---

² Srov. třetí odstavec

³ Srov. 5H

⁴ J 14, 23. Totéž popisuje Terezie v *Rel 16*.

⁵ *Que están en lo interior de su alma, en lo muy muy interior, en una cosa muy honda, que no sabe decir como es...*

ona je bude chtít opět spatřit, bude také moci. Není to na ní, ale na našem Pánu: až on bude chtít, otevřou se okenice našeho vědění. Je velká milost už to, že duši nikdy neopouští a přeje si, aby to dobře věděla.⁶

10 Zdá se, že si Boží Majestát přeje, aby tu duše vjemem onoho podivuhodného společenství byla disponována k nejvyšším věcem. Dostává se jí tak pomoci, aby ve všech ohledech pokročila v dokonalosti a zanechala obav, jež jí přepadaly, když jí Bůh udílel některé milosti. A skutečně se ve všem lepší a zdá se jí, že co se trápení a starostí týče, ve svém základu duše už trvale obývá onen příbytek. Zároveň se jí zdá, jakoby tu bylo jakési vnitřní rozdělení v ní samé: uprostřed velkých trápení, jež na ni dolehla krátce poté, co jí Bůh udělil tuto milost, nařiká tak jako Marta a stěžuje si na Marii, že zatímco ona se stále jen raduje z onoho pokoje podle svého potěšení, na ní, Martě, nechává veškerou práci a starosti, jež jí nedovolují, aby se radovala společně s ní.

11 Bude se vám to, dcery, zdát prazvláštní, ale skutečně je tomu tak: duše sice chápe, že je zcela spojena s Bohem, přitom však právě popsany stav není jakési mámení, ale cosi velmi běžného. Proto jsem vám dříve říkala,⁷ že když pojednáváme o našem nitru, je možné zahlédnout určité rozdíly mezi duší a duchem, i když se obvykle shodují.⁸ Jsou od sebe rozlišeni tak jemně, že někdy se zdá, že jeden i druhý působí zcela opačným způsobem, podle různého odstínění, jakým je obdařil Pán.⁹ A zdá se mi, že duše je něco jiného než mohutnosti a že s nimi není zajedno.¹⁰ V našem nitru se nachází tolik věcí a tak jemných, že by bylo troufalé, abych se je tu pokoušela objasnit. Na věčnosti bude vše zřejmé, jestliže nám Pán prokáže milost a pro své milosrdenství nás do ní uvede - tam oněm tajemstvím porozumíme.

---

⁶ *Que ella lo entienda tan entendido...* - aby to věděla s jistotou

⁷ 6H 5, 1.9

⁸ *Hay diferencia ... del alma al espíritu, aunque más sea todo uno.*

⁹ *Unas veces parece obra de diferencia manera lo uno de lo otro, como el sabor que les quiere dar el Señor...*

¹⁰ *.. y que no es todo una cosa.*